

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3638/19
27.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Тање Шобат и Весне Матковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа пуномоћник Ђорђе Бокшан, адвокат из Панчева, ул. Змај Јовина бр.5в, против туженог Јавног комуналног предузећа Градско саобраћајно предузеће Београд са седиштем у Београду, ул. Књегиње Љубице бр.29, ПИБ ..., МБ ..., ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 476/18 од 21.1.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 476/18 од 21.1.2019. године у ставовима трећем и петом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 476/18 од 21.1.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован приговор месне ненадлежности Основног суда у Панчеву истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке дозвољено је преиначење тужбе тужиље извршено на рочишту главне расправе дана 21.1.2019.године. Ставом трећим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 200.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности, износ од 150.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 130.000,00 динара на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом од дана пресуђења 21.1.2019. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке са вишком тужбеног захтева преко досуђеног износа од 150.000,00 динара па до траженог износа од 170.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова и преко досуђеног износа од 130.000,00 динара па до траженог износа од 150.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха

тужиља је одбијена. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 112.900,00 динара у року од 15 дана од дана. Ставом шестим изреке одбијен је предлог тужиље за ослобађање од плаћања судске таксе.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу трећем и петом изреке без навођења законских разлога.

Испитујући правилност првостепене пресуде у складу са одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/2011, са каснијим изменама и допунама), другостепени суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку, првостепени суд није учинио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је дана ... године око 21:00 часова враћајући се са посла кући повређења у градском превозу. Из исказа тужиље саслушане у својству парничне странке утврђено је да је тужиља наведеног дана ушла у градски превоз који је саобраћао на линији 95 крећући се од Бранковог моста ка Панчевачком мосту. У аутобусу је била гужва и није било места за седење због чега је тужиља стајала у предњем делу аутобуса наспрам врата. Возач аутобуса је неубичајно брзо возио и више пута је нагло кочио због чега су се путници приликом сваког кочења и зауставања возила по инерцији померали. Приближавајући се станици Панчевачки мост, где је тужиља требало да изађе, аутобус се кретао великом брзином и 2 до 3 секунде пре потпуног заустављања возила возач аутобуса је отворио врата и почео нагло да кочи због чега је тужиља испала из аутобуса и пала на коловоз. Део тела тужиље се услед пада нашао испод аутобуса. Возач аутобуса није приметио шта се догодило и почео је да затвара врата да би покренуо возило, али је неко од путника повикао да возач не креће, након чега су помогли тужиљи да устане и седне на клупу поред стајалишта станице. Возилом хитне помоћи тужиља је одведена у болницу, а возач је сачекао полицију. Тужиља је том приликом задобила дупли прелом скочног зглоба. У болници јој је стављен гипс и истог дана је отпуштена из болнице на кућно лечење. На сваке две недеље је ишла на контроле и снимања. Тужиља је седам недеља носила гипс, а потом је ишла на рехабилитацију до краја септембра 2017. године. Операција није вршена. У време повреде радила је на одређено време, на радном месту хигијеничар у ... Због тежине повреде није више могла да ради. Сада је пријављена као незапослено лице у Националној служби за запошљавање. Мајка је троје деце, живи код родитеља, а отац деце не доприноси издржавању. Живи и даље у ... Из исказа сведока ББ, возача аутобуса, утврђено је да критичном приликом није приметио да је тужиља испала из аутобуса јер је био ограђен путницима и не зна у ком је делу аутобуса је тужиља стајала. Он сматра да је тужиља промашила степеник и да је због тога пала. Навео је да је у аутобусу била гужва и да су други путници реаговали када је тужиља пала и да је он тужиљу видео тек на клупи стајалишта. Вештачењем преко судског вештака специјалисте ортопедије, хирургије и трауматологије од 21.12.2018. године је утврђено да је тужиља 23.3.2017. године задобила прелом оба глежањска наставка леве потколенице, која повреда чини тешку телесну повреду. Услед наведеног

повређивања код тужиље постоји трајно умањење опште животне активности од 10%, због чега је тужиља трпела душевне болове јаког интензитета у трајању од два месеца, душевне болове средњег интензитета у наредних шест месеци, слабог интензитета трајно. Због задобијених повреда је трпела физичке болове јаког интензитета у трајању од два дана, болове средњег интензитета у укупном трајању од две, три недеље, болови слабог интензитета у укупном трајању од 1,5 месеца, и повремене болове приликом промене времена у наредном периоду и у будућности. Вештачењем преко судског вештака медицинске струке – специјалисте неуропсихијатрије од 4.1.2019. године утврђено је да је тужиља, од момента када је уочила опасност трпела примарни страх најачег интензитета у трајању од четири до пет минута, јер се неочекивано нашла у ситуацији опасној по живот и телесни интегритет, секундарни страх јаког интензитета у трајању од четири сата до доласка у болницу и указивања помоћи, секундарни страх средњег интензитета у трајању од два до три дана, секундарни страх слабог интензитета у трајању од два месеца. Наредна четири месеца трпела је страх у ширем смислу као бојазан узрокован неизвешношћу око исхода лечења.

Првостепени суд је одбио приговор месне ненадлежности применом члана 44. став 2 ЗПП, налазећи да је надлежан суд на чијем је подручју тужиља има пребивалиште и одлучио као у ставу првом изреке. Дозволио је преиначење тужбе тужиље извршено на рочишту главне расправе од 21.1.2019. године и одлучио као у ставу другом изреке.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужени у обавези да тужиљи накнади причињену нематеријалну штету, примењујући на утврђено чињенично стање материјално право и то одредбе чланова 154 ст. 2, 173 и 174 Закона о облигационим односима. Тужени је одговоран за штету као власник аутобуса, који представља опасну ствар када се налази у покрету, те сходно одредби члана 174 Закона о облигационим односима тужени као власник одговара за штету насталу употребом опасне ствари. Првостепени суд је оценио да постоји узрочно последична веза између употребе опасне ствари – аутобуса и штете, а осим тога аутобусом је управљао возач запослен код туженог који у конкретном случају није поступао у складу са одредбом чл.120 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, јер је отворио врата аутобуса пре заустављања возила и притом нагло кочио. Одлучујући о висини правичне новчане накнаде, примењујући одредбу члана 200 ЗОО, првостепени суд је ценећи околности конкретног случаја оценио да је правична новчана накнада тужиљи за душевне болове због трајног умањења животне активности од 10%, износи 200.000,00 динара, за претрпљене физичких болова износи 150.000,00 динара и претрпљени стах износи 130.000,00 динара и одлучио као у ставу трећем изреке. Преко досуђеног износа до траженог износа за наведене видове шете првостепени суд је одбио тужбени захтев као у ставу четвртом изреке. Тужиљи је на досуђене износе накнаде шете досуђена и законска затезна каматом од пресуђења до исплате.

Апелациони суд сматра да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, а за своју одлуку дао правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је до повређивања тужиље дошло

искључиво њеном кривицом. Из страначког исказа тужиље несумњиво је утврђено да је тужиља повређена услед наглог кочења аутобуса и небезбедног заустављања тако што су врата аутобуса отворена пре него што је возило заустављено. Првостепени суд је правилном оценом изведених доказа сходно чл.8 ЗПП наведену чињеницу утврдио, правилно поклонивши веру исказу тужиље као искреном, животном и уверљивом, налазећи да је исти објективан, непристрасан и уверљив. Да није било оваквог поступања туженог не би дошло до тужиљиног пада и повређивања, због чега је правилно првостепени суд утврдио да постоји узрочно последична веза између употребе опасне ствари – аутобуса и повређивања тужиље.

Неосновани су наводи туженог којима се указује да је неосправдан став првостепеног суда којим не прихвата исказ возача аутобуса. Оваквим наводима оспорава се оцена доказа, које је првостепени суд ценио савесно и правилно и битне чињенице утврдио на основу резултата целокупног поступка. О томе које ће чињенице да узме као доказане, суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине, и на основу резултата целокупног поступка, сходно одредби члана 8 ЗПП, коју одредбу закона је првостепени суд правилно применио.

Нису основани жалбени наводи туженог којима указују да првостепени суд није правилно одмерио накнаду нематеријалне штете. Ово стога што се у сваком конкретном случају у смислу одредбе чл. 200 ЗОО у вези чл. 232 ЗПП цене све околности конкретног случаја и одмерава правична накнада, која неће погодовати тежњама неспојивим са њеном сврхом. Првостепени суд је ценећи све релевантне чињенице одмерио правилно висину правичне накнаде за тражени вид нематеријалне штете. Првостепени суд дао је довољне разлоге за правилну примену чл. 200 ЗОО, и имао је у виду све околности од значаја за одмеравање накнаде која служи као правична сатисфакција изложеним трпљењима. Остали наводи жалбе нису основани и не доводе у сумњу правилност и законитост побијане одлуке.

Са изнетих разлога на основу чл. 390 Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци, а потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредаба чл. 150, 153 и 154 ЗПП.

Председник већа – судија
Владислава Милићевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић